

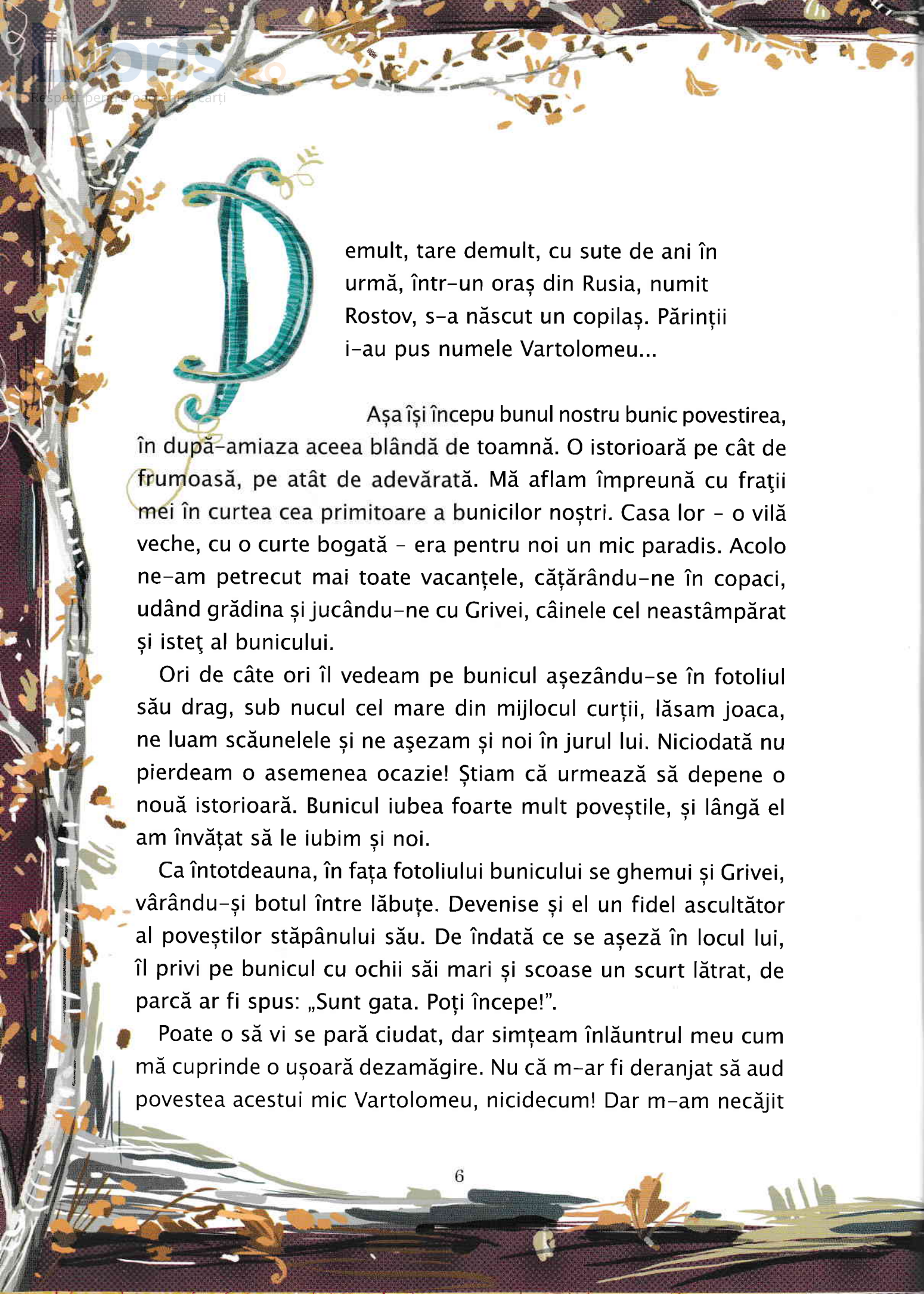
IORGOS DANIAS
CRISTINA HAGITANASI-DANIA

SFÂNTUL SERGHIE

UN STÂLP DE FOC ÎN
PUSTIA
RADONEJULUI

TRADUCERE DIN LIMBA GREACĂ:
MĂNĂSTIREA DIACONEȘTI
ILUSTRĂȚII: ANGHELIKI DELEHA

Editura BONIFACIU 2020

emult, tare demult, cu sute de ani în urmă, într-un oraș din Rusia, numit Rostov, s-a născut un copilăș. Părinții i-au pus numele Vartolomeu...

Așa își începu bunul nostru bunic povestirea, în după-amiaza aceea blândă de toamnă. O istorioară pe cât de frumoasă, pe atât de adevărată. Mă aflam împreună cu frații mei în curtea cea primitoare a bunicilor noștri. Casa lor - o vilă veche, cu o curte bogată - era pentru noi un mic paradis. Acolo ne-am petrecut mai toate vacanțele, cățărându-ne în copaci, udând grădina și jucându-ne cu Grivei, câinele cel neastâmpărat și isteț al bunicului.

Ori de câte ori îl vedeam pe bunicul așezându-se în fotoliul său drag, sub nucul cel mare din mijlocul curții, lăsam joaca, ne luam scăunelele și ne așezam și noi în jurul lui. Niciodată nu pierdeam o asemenea ocazie! Știam că urmează să depene o nouă istorioară. Bunicul iubea foarte mult poveștile, și lângă el am învățat să le iubim și noi.

Ca întotdeauna, în fața fotoliului bunicului se ghemui și Grivei, vârându-și botul între lăbuțe. Devenise și el un fidel ascultător al poveștilor stăpânului său. De îndată ce se așeză în locul lui, îl privi pe bunicul cu ochii săi mari și scoase un scurt lătrat, de parcă ar fi spus: „Sunt gata. Poți începe!”

Poate o să vi se pară ciudat, dar simțeam înlăuntrul meu cum mă cuprinde o ușoară dezamăgire. Nu că m-ar fi deranjat să aud povestea acestui mic Vartolomeu, nicidecum! Dar m-am necăjit

din pricină că bunicul își uitase făgăduința, de vreme ce ultima dată îmi spusese – și chiar îmi promisese! – că următoarea poveste avea să fie despre Sfântul meu ocrotitor, Cuviosul Serghie din Radonej. M-am mângâiat numai la gândul că, totuși, istorioarele bunicului nu m-au dezamăgit niciodată. Așa că, deși eram un pic nemulțumit, ardeam de curiozitate și, așezat lângă el, așteptam continuarea.

– Micul Vartolomeu, cum i se spunea, era un copil deosebit, continuă bunicul. Fusese binecuvântat de Dumnezeu încă din pântecul maicii sale. Duminică, înainte de a se naște, mama lui se afla în biserică, la Dumnezeiasca Liturghie. Dintr-odată, pe când preotul citea Sfânta Evanghelie, se auzi glăsciorul pruncului. Câțiva și-au întors nedumeriți privirea, neputând să priceapă de unde venea acel glas. Puțin mai târziu, în timp ce psalții cântau Heruvicul, glăsciorul se auzi din nou! Toți se întoarseră plini de uimire, privind-o pe mama pruncului încă nenăscut. Nu puteau înțelege minunea care se petrecea înaintea ochilor lor.

„Să luăm aminte! Sfintele, sfinților!”, rosti preotul. Glăsciorul minunat al pruncului se auzi pentru a treia oară. Cu toții au înțeles atunci: un prunc îl slăvea pe Dumnezeu încă din pântecul maicii sale! Țara lor, Rusia, se pregătea să primească în sânul ei un suflet binecuvântat, un prieten ales al lui Dumnezeu.

Încă de la primele cuvinte ale bunicului îmi uitasem supărarea. Istorioara curgea atât de frumos! Abia așteptam să aud viața acestui binecuvântat copilăș, așa că l-am tras pe bunicul de mânecă. Mi-a zâmbit și a continuat:

– Dragii moșului, precum v-am spus, când s-a născut pruncul acesta, i-au pus numele Vartolomeu. Chiar din primele zile s-a arătat a fi un aspru postitor. Nu sugea la sânul mamei în zilele de miercuri și vineri, nici când mama lui gusta carne. Astfel, împreună cu pruncul, și buna lui mamă a fost nevoită să-și sporească postul. Încetă să mai mănânce carne, ca să nu-l lase flămând pe micul Vartolomeu.

Când a ajuns la vârsta de șapte ani, părinții l-au trimis la școală. Împreună cu el au mers și doi frați de-ai lui, cel mai mare, Ștefan, și cel mai mic, Petru. Dar nimeni nu putea înțelege ce se întâmplă: în timp ce frații săi erau cei mai buni din clasă, Vartolomeu rămânea mereu în urmă, căci îi venea tare greu să învețe. Învățătorul a făcut tot ce i-a stat în putere ca să-l ajute, dar... în zadar! Micul Vartolomeu era tare necăjit. Plângea și-l ruga cu lacrimi pe Dumnezeu să-i dea înțelepciune. Și iată ce a rânduit pronia lui Dumnezeu.

Într-o zi, tatăl îl trimise pe Vartolomeu să caute în pădure caii pe care îi pierduseră. Pe drum, copilul întâlni un monah care se ruga în mijlocul codrului. Micul Vartolomeu se apropie de el, își scoase metania și începu să se roage, la rândul său. Când monahul își sfârși rugăciunea, se întoarse către copil, îl binecuvântă și-l întrebă ce dorește.

„Cuvioase Părinte, m-au trimis ai mei la școală să învăț carte. Frații mei învață pe zi ce trece mai bine, dar eu... rămân tot timpul în urmă. Și învățătorul se silește, și eu, dar nimic nu reușesc. Vă rog, Părinte, rugați-vă lui Dumnezeu pentru mine!”

